BESLUT MEDDELAT AV FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE
den 12 december 1995 *

I mål T-203/95 R,

Bernard Connolly, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i Everberg (Belgien), företrädd av Jacques Sambon och Pierre-Paul van Gehuchten, advokater i Bryssel, med delgivningsadress hos advokatbyrån Louis Schiltz, 2, rue du Fort Reinsheim, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Gianluigi Valsesia, juridisk chefsrådgivare, och Julian Currall, båda vid rättstjänsten, i egenskap av ombud, med delgivningsadress hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en ansökan om interimistiska åtgärder med syfte dels att kommissionen skall förbjudas att till pressen förmedla information om det disciplinförfarande som har inletts mot sökanden under den tid detta pågår och om sökandens anställning, person, åsikter eller hälsa, samt att kommissionen skall åläggas att vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att denna information inte skall komma till allmänhetens kännedom, dels att kommissionen skall förpliktas att till sökanden utge ett vite om 100 000 BFR för varje överträdelse som sker efter det att beslut om interimistiska åtgärder har meddelats,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande

Beslut

Bakgrund och förfarande

1 Sökanden har genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 27 oktober 1995 enligt artikel 91.4 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade "tjänsteföreskrifterna") [vid översättningen fanns endast vissa ändringar i tjänsteföreskrifterna att tillgå i svensk version] väckt talan dels om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 6 september 1995, den 27 september 1995 och den 4 oktober 1995 att inleda ett disciplinförfarande mot honom, att avstänga honom från hans tjänst och att anhängiggöra ett ärende vid disciplinnämnden, dels om förpliktande för samma institution att till honom utge 750 000 BFR i skadestånd. Sökanden har även begärt att förstainstansrätten

skall ålägga kommissionen att på egen bekostnad publicera domslutet i kommande dom i tre tidningar.

2 Sökanden har genom särskild handling som ingavs till förstainstansrättens kansli den 27 oktober 1995, ansökt om, såsom interimistiska åtgärder, dels att kommissionen skall förbjudas att till pressen förmedla information om det disciplinförfarande som inletts mot sökanden under den tid disciplinförfarandet pågår och om sökandens anställning, person, åsikter eller hälsa, samt att kommissionen skall åläggas att vidta alla de åtgärder som är nödvändiga för att denna information inte skall komma till allmänhetens kännedom, dels att kommissionen skall förpliktas att till sökanden utge ett vite om 100 000 BFR för varje överträdelse som sker efter det att beslut om interimistiska åtgärder har meddelats.

3 Kommissionen yttrade sig över denna ansökan om interimistiska åtgärder den 9 november 1995.

4 Innan det prövas om denna ansökan om interimistiska åtgärder är grundad, är det lämpligt att redogöra för vad som föregått tvisten, enligt vad som framgår av parternas inlagor.

5 Sökanden som är tjänsteman i lönegrad A4, löneklass 4, vid kommissionen är chef för enheten "EMS, medlemsstaternas och gemenskapernas monetära politik", vid Direktorat D "monetära frågor" vid generaldirektoratet för ekonomi och finans.

6 Connolly ansökte den 24 april 1995 om tjänstledighet av personliga skäl i tre månader och uppgav följande skäl för sin ansökan: a) att under skollovet hjälpa sitt barn

att förbereda sig för studier vid ett i universitet i Förenade kungariket, b) att göra det möjligt för hans far att vara tillsammans med dem en tid, c) att kunna ägna en del tid åt reflektion över ämnen som hör till ekonomisk teori och politik, och att "återuppta kontakten med litteraturen". Kommissionen beviljade honom denna tjänstledighet genom beslut av den 2 juni 1995.

7 Connolly begärde genom skrivelse av den 18 augusti 1995 att få återinträda i tjänst vid kommissionen när hans tjänstledighet var över. Genom beslut av den 27 september 1995 återinsatte kommissionen honom i hans tjänst från och med den 4 oktober 1995.

8 Under sin tjänstledighet publicerade Connolly en bok med titeln *The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money* utan att dessförinnan ha ansökt om tillstånd i enlighet med artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna.

9 I början av september månad, främst under tiden den 4—10 september 1995, publicerades en serie artiklar om denna bok i den europeiska, framförallt den engelska, pressen.

10 Genom skrivelse av den 6 september 1995 informerade De Koster, generaldirektör för personal och administration, i egenskap av tillsättningsmyndighet (nedan kallad "tillsättningsmyndigheten"), sökanden om att ett disciplinförfarande hade inletts mot honom till följd av att han eventuellt hade överträtt artiklarna 11, 12 och 17 i tjänsteföreskrifterna.

11 Tillsättningsmyndigheten kallade sökanden till två förhör, enligt artikel 87 första stycket i tjänsteföreskrifterna, som ägde rum den 12 respektive den 26 september 1995. Sökanden inlämnade vid dessa två förhör en skriftlig förklaring och vägrade att besvara de frågor som ställdes till honom.

12 Genom beslut av tillsättningsmyndigheten av den 27 september 1995 avstängdes Connolly från sin tjänst från och med den 3 oktober 1995.

13 Ärendet anhängiggjordes vid disciplinnämnden den 4 oktober 1995.

14 Genom skrivelse av den 18 oktober 1995 vände sig sökanden till tillsättningsmyndigheten med klagomål enligt artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna mot denna institutions beslut om att inleda ett disciplinförfarande och att anhängiggöra ärendet vid disciplinnämnden, samt det ovan nämnda beslutet av den 27 september 1995 om att avstänga honom från hans tjänst. Sökanden gjorde dessutom, med hänvisning till de uttalanden som publicerats i pressen angående hans heder, hans hälsa och hans anseende i yrket, gällande att det disciplinförfarande som inletts mot honom "drevs i precis ett sådant klimat som kommissionen, enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, är skyldig att undvika". Han begärde följaktligen att denna institution skulle "bistå honom genom åtgärder mot dem som är upphovsmän till hot, skymfer, förolämpningar, och smädelser; beteenden som är oförenliga med en rimlig och aktiv administrations handlande".

Rättsfrågor

15 Enligt bestämmelserna i artiklarna 185 och 186 i EG-fördraget jämförda med artikel 4 i rådets beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom av den 24 oktober 1988 om upprättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 319, s. 1),

såsom det har ändrats genom rådets beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG av den 8 juni 1993 (EGT nr L 144, s. 21), och genom rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 (EGT nr L 66, s. 29) kan förstainstansrätten, om den anser att omständigheterna så kräver, besluta om uppskov med verkställigheten av den påtalade rättsakten eller föreskriva nödvändiga interimistiska åtgärder.

16 Enligt artikel 104.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall en ansökan om interimistiska åtgärder enligt artiklarna 185 och 186 i fördraget ange de omständigheter som ställer krav på skyndsamhet och de faktiska och rättsliga grunder på vilka den begärda åtgärden framstår som berättigad. De begärda åtgärderna skall endast ha interimistisk verkan och får inte föregripa rättens avgörande i saken (se senast förstainstansrättens ordförandes beslut av den 7 november 1995, Eridania m. fl. mot rådet, T-168/95 R, REG s. II-2817, punkt 14).

— Talans upptagande till prövning

17 Kommissionen har i första hand hävdat att den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder inte kan upptas till prövning. I detta avseende har den gjort gällande dels att ansökan har samband med vissa yrkanden i talan i målet, vilka inte kan upptas till prövning, dels att förstainstansrätten inte är behörig.

18 Vad gäller den grund som avser sambandet mellan talan i målet och den interimistiska ansökan har svaranden anmärkt att Connollys talan i talan i målet i vissa delar inte kan upptas till prövning, eftersom den avser ogiltigförklaring av kommissionens tre beslut, varav två — närmare bestämt de som förekommer i meddelandena av den 6 september 1995 och den 4 oktober 1995 — är interimistiska och därför inte kan ifrågasättas. Talan i målet kan således endast upptas till prövning vad avser

yrkandet om ogiltigförklaring av det beslut av den 27 september genom vilket sökanden avstängdes från sin tjänst. Av detta följer att den aktuella ansökan inte kan upptas till prövning, eftersom den enligt kommissionen inte har något samband med yrkandet om ogiltigförklaring av det nämnda beslutet om avstängning, utan snarare är hänförligt till andra yrkanden i huvudkäromålet, vilka är sådana att det är uppenbart att de inte kan upptas till prövning.

19 Förstainstansrätten konstaterar att det är uppenbart att en del av yrkandena om ogiltigförklaring i huvudkäromålet inte kan upptas till prövning. Av de beslut som sökanden ifrågasätter inom ramen för denna tvist är det endast beslutet av den 27 september 1995 om avstängning som går honom emot och det beslutet omfattas inte av ansökan om interimistiska åtgärder. De av kommissionens övriga beslut som sökanden i huvudkäromålet har yrkat ogiltigförklaring av, nämligen besluten av den 6 september 1995 och den 4 oktober 1995 om att inleda ett disciplinförfarande mot honom och anhängiggöra detta ärende vid disciplinnämnden, är förberedande beslut som antagits inom ramen för ett disciplinförfarande och kan således inte vid ett första påseende ifrågasättas (se i detta avseende särskilt förstainstansrättens dom av den 22 juni 1990, Marcopoulos mot domstolen, T-32/89 och T-39/89, Rec. s. II-281, punkt 21). Av detta följer att ansökan om interimistiska åtgärder skall avvisas i den del den har samband med yrkandena om ogiltigförklaring av de sistnämnda besluten.

20 Förstainstansrätten konstaterar emellertid att i detta fall är ansökan om interimistiska åtgärder knuten till Connollys skadeståndsyrkande i huvudmålet. Det sistnämnda yrkandet rör, liksom ansökan om interimistiska åtgärder, den ekonomiska och ideella skada som Connolly påstår sig ha lidit till följd av att det i pressen har publicerats information och kommentarer som inte bara rör disciplinförfarandet gentemot honom, utan också hans person, hans hälsa och hans yrkesskicklighet.

21 Det skall anmärkas att det möjligen även är tveksamt om ett sådant skadeståndsyrkande kan upptas till prövning. Enligt fast rättspraxis är det nämligen så att för att kunna upptas till prövning måste en skadeståndstalan, genom vilken en

tjänsteman begär ersättning för en skada som han anser sig ha lidit till följd av vissa beslut som en institution har fattat och som inte är beslut som går honom emot, med nödvändighet ha föregåtts av ett administrativt förfarande som, i enlighet med artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna, består av två etapper, nämligen först en ansökan och därefter ett klagomål över ett uttryckligt eller tyst avslag av denna ansökan (se bland annat förstainstansrättens dom av den 8 oktober 1992, Meskens mot parlamentet, T-84/91, Rec. s. II-2335, punkt 33).

22 I det aktuella fallet har sökanden i sitt skadeståndsyrkande dels hänfört sig till godkända och icke godkända uttalanden av kommissionen och dess tjänstemän som skadat hans heder och hans anseende i yrket, dels gjort gällande att den plikt att bistå som föreskrivs i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna har åsidosatts. Sökanden har dock, innan han framställde detta yrkande vid förstainstansrätten, inte vänt sig till kommissionen med en uttrycklig ansökan enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna med begäran om ersättning för den skada som han anser sig ha lidit eller kan komma att lida på grund av de ovan nämnda uttalandena. Det enda som sökanden i sin skrivelse till kommissionen av den 18 oktober 1995 uttryckligen har begärt är att denna institution enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna skall bistå honom genom åtgärder mot upphovsmännen till dessa uttalanden eller dem som är ansvariga för dessa beteenden, vilka står i strid med i synnerhet principen om god förvaltning. Vad närmare berör frågan om skadestånd framgår det av akten att Connolly endast har hänvisat till den ovan nämnda skadan i sin skrivelse av den 18 oktober 1995 i vilken han anger att de uppgifter som publicerats i pressen "rör (hans) aktning som person, (hans) hälsa och (hans) anseende i yrket". I denna handling har sökanden endast gjort gällande att dessa gärningar är "ägnade att orsaka stor skada" och förbehållit sig sina rättigheter i en senare skadeståndstalan. Även om det kan vara tveksamt om skadeståndsyrkandet kan upptas till prövning, vilket kommer att avgöras av förstainstansrätten i huvudmålet, framstår ansökan inte vara sådan att det är uppenbart att den inte kan upptas till prövning inom ramen för den aktuella tvisten. Av detta följer att den interimistiska ansökan inte skall avvisas på denna grund.

23 Med hänsyn till det aktuella målets speciella sammanhang, framstår det i vilket fall som helst som skäligt att tillerkänna sökanden ett berättigat intresse av att föra talan och att uppta hans ansökan om interimistiska åtgärder till prövning, med

beaktande av att ansökan dels är knuten till ett självständigt skadeståndsyrkande som rör en skada som han påstår sig ha lidit till följd av handlingar som inte framstår vara av sådan art att de kan ifrågasättas inom ramen för en talan om ogiltigförklaring, dels är ägnade att avvärja skador i framtiden. Att sökanden eventuellt inte har iakttagit det föregående administrativa förfarandet kan i det aktuella fallet under inga omständigheter beröva sökanden möjligheten att få igenom en åtgärd som syftar till att undvika en framtida skada som skulle kunna vara allvarlig och irreparabel. I detta avseende skall det understrykas att i det system som reglerar domstolens och förstainstansrättens rättsskipning har det interimistiska förfarandet just till syfte och mål att göra det möjligt att omedelbart anta interimistiska åtgärder när skyndsamhet är påkallad. Denna tolkning bekräftas av artikel 91.4 i tjänsteföreskrifterna, i vilken det uttryckligen föreskrivs att en talan kan upptas till prövning med undantag för just dessa villkor som rör iakttagandet av det administrativa förfarandet, och enligt vilken tjänstemännen ges möjlighet att, efter att ha anfört klagomål till tillsättningsmyndigheten, omgående överklaga vid domstolen, förutsatt att detta överklagande åtföljs av en ansökan om interimistiska åtgärder.

24 I den andra grunden för avvisning har kommissionen gjort gällande att ansökan om interimistiska åtgärder utgör en ansökan om föreläggande, vilken inte kan upptas till prövning, eftersom förstainstansrätten inte är behörig att utfärda förelägganden gentemot gemenskapens institutioner. Enligt svaranden avser de begärda interimistiska åtgärderna dessutom skyldigheten att upprätthålla tystnadsplikten, vilken redan föreskrivs i tjänsteföreskrifterna och som således inte kan ha ett innehåll som är fristående från denna redan befintliga skyldighet.

25 Även denna andra grund skall förkastas. Enligt artikel 186 i fördraget har gemenskapernas domstolar behörighet att föreskriva de interimistiska åtgärder som är nödvändiga och en sådan behörighet medför, enligt artikel 36 i EG-stadgan för domstolen, rätt att utfärda interimistiska förelägganden som på intet sätt får föregripa beslutet i huvudmålet.

Vidare är det, tvärtemot vad kommissionen har hävdat, så att den omständigheten att sökanden för att skydda sina rättigheter har begärt att administrationen skall

uppfylla de skyldigheter som åligger den enligt de tillämpliga regler som är gällande (såsom att skyldigheten att inte sprida konfidentiella uppgifter om personalen skall upprätthållas på alla nivåer), inte betyder att den begärda åtgärden kan betecknas som ett "föreläggande" i inskränkt mening, och således kan anses ligga utanför behörigheten för gemenskapernas domstolar. Det handlar nämligen om en enkel erinran om att rättsregler skall upprätthållas, vilken som sådan inte kan anses som en form av föreläggande, med beaktande att det är administrationens normala arbetsmetod att anpassa sin verksamhet till de tillämpliga reglerna.

I detta avseende skall det erinras om att den domstol som skall fatta det interimistiska beslutet inte bara kan besluta om olika former av ingripanden för att uppfylla de speciella kraven i det enskilda fallet, utan också helt enkelt kan uppmana någon att respektera befintliga regler. En sådan uppmaning kan nämligen utgöra ett lämpligt medel som överensstämmer med de principer som styr det interimistiska förfarandet och säkerställa ett lämpligt provisoriskt skydd för sökandens rättigheter.

— *Prima facie-prövning och skyndsamhet*

Parternas argument

26 Till stöd för sin ansökan om interimistiska åtgärder har sökanden åberopat en enda grund, vilken rör artiklarna 24 och 87 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, bestämmelserna i bilaga IX av den 24 november 1983, särskilt artikel 8 andra stycket, och de principer som uttrycks i meddelandet från kommissionens ordförande och en ledamot av kommissionen, som är ansvarig för personalfrågor, angående kommissionens riktlinjer i fråga om disciplinärenden; i samtliga dessa bestämmelser föreskrivs att disciplinförfarandet skall vara konfidentiellt.

27 Enligt sökanden har kommissionen i det aktuella fallet dels inom institutionen cirkulerat sökandens uttalande av den 12 september 1995, dels underrättat pressen om alla etapper i disciplinförfarandet. Närmare bestämt har kommissionens talesman spritt en uppgift att efter det att disciplinnämnden avgivit sitt förslag kommer ett beslut att fattas avseende honom inom ramen för disciplinförfarandet. Denne skall vidare ha uttalat att "the question must be asked whether you have a place in this institution" och att "if I had all those fears, I would hand in my resignation this afternoon". Connolly har vidare anfört att enligt tidningen *The Times* av den 8 september 1995 skall kommissionens ordförande ha förklarat att "there was no place in his organisation for senior employees who were so vehemently opposed to everything the Union stood for". Sökanden har vidare ingett en kopia av en kort artikel i veckotidningen *European Voice* av den 5 oktober 1995, som återger vissa uttalanden av den ledamot av kommissionen som är ansvarig för personalfrågor. Denne har, med understrykande av att det var helt personliga åsikter, förklarat att han ansåg att innehållet i Connollys bok skadade gemenskapens intressen. Ledamoten av kommissionen har emellertid tillagt att kommissionen som institution inte bör ta någons parti i de diskussioner som publiceringen av denna bok har lett till, då Connollys uppträdande kommer att prövas inom ramen för ett disciplinförfarande.

Enligt sökanden har svaranden vidare inte vidtagit några åtgärder för att hindra sin egen personal från att sprida en serie uppgifter som inte bara rör det nämnda disciplinförfarandet, utan även hans person, hans hälsa och hans anseende i yrket.

28 Enligt sökanden har kommissionens attityd förorsakat honom en allvarlig skada. Uppgifterna från den högsta ledningen och andra uppgifter om sökanden, vilka har publicerats i pressen har allvarligt satt hans heder och anseende i fråga, såväl personligen som i yrket. Denna presskampanj har vidare lett till att disciplinnämndens frihet att göra en självständig bedömning har minskats och att den programmerats för att fälla.

29 Enligt Connolly riskerar den skada som han redan har lidit att allvarligt förvärras om denna presskampanj fortsätter. De begärda åtgärderna är brådskande, eftersom det är nödvändigt att undvika en allvarlig och irreparabel skada, bland annat med beaktande av att disciplinförfarandet mot honom ännu inte har avslutats.

30 Kommissionen har svarat att den "presskampanj" som sökanden har hänvisat till i själva verket endast består av tre uttalanden, vilka dessutom inte på något sätt är officiella, av ordföranden, den ledamot av kommissionen som är ansvarig för personalfrågor respektive kommissionens talesman.

Vad rör uttalandena från kommissionens talesman har svaranden anmärkt dels att talesmannen endast preciserat att det ankommer på kommissionen att fatta beslut i disciplinärendet efter förslag från disciplinnämnden, dels att denne endast har pekat på möjligheten att det kan komma att antas beslut om påföljder gentemot Connolly. Den omständigheten att talesmannen gjort gällande att de åsikter som uttrycks i boken i fråga inte är förenliga med kommissionens politik, påverkar på intet sätt disciplinförfarandet. Vad gäller den kommentar från kommissionens ordförande som publicerats i tidningen *The Times* av den 8 september 1995 har kommissionen anmärkt att denne endast avsåg att understryka att en person som har åsikter som på ett avgörande sätt står i strid med sin arbetsgivares och som offentligen uttryckt detta, borde överväga möjligheten att begära avsked. Den ledamot av kommissionen som är ansvarig för personalfrågor har på samma sätt i den intervju han gett *European Voice* understrukit att man måste skilja mellan hans personliga åsikt och kommissionens ställning i det disciplinförfarande som pågår.

31 Svaranden har för övrigt understrukit att samtliga andra uttalanden som skulle kunna skada Connollys anseende har avgivits utan kommissionens tillstånd och den bär inte något som helst ansvar för dessa.

32 Vad gäller frågan om de begärda åtgärderna är brådskande, har kommissionen svarat att tvärtemot vad Connolly påstår har han hittills inte lidit någon som helst skada. De nämnda kommentarerna kan nämligen, som uttalanden utanför institutionen, inte påverka disciplinförfarandet som är internt för kommissionen och som är självständigt i förhållande till dennas rent politiska verksamhet. Vad gäller de kommentarer som påstås vara kränkande, kan de inte anses som uttalanden från kommissionen, och det kan således inte vara brådskande att kommissionen åläggs att få slut på dem. På grundval av samtliga dessa överväganden anser kommissionen att det inte finns något som tyder på att det föreligger en risk för allvarlig och irreparabel skada, och att ansökan om interimistiska åtgärder således inte skall bifallas.

Förstainstansrättens bedömning

33 Inom ramen för sin argumentation har sökanden främst gjort gällande två klagomål rörande dels åsidosättande av disciplinförfarandets konfidentiella natur, dels åsidosättande av hjälpplikten.

34 Det skall anmärkas att det framstår som om tjänsteföreskrifternas bestämmelser samt de principer som uttrycks i meddelandet av den 24 november 1983, vilka åberopats av sökanden, inte innebär förbud för administrationen att underrätta pressen om att ett disciplinförfarande har inletts eller om att en avstängning från tjänsten har skett.

35 Det skall dock erinras om att skyldigheten att upprätthålla tystnadsplikten, såsom föreskrivs i artikel 17 första stycket i tjänsteföreskrifterna, innebär att varje tjänsteman skall "iaktta största diskretion vad angår de omständigheter och uppgifter som kommer till hans kännedom i eller genom hans tjänst". Vidare är institutionen i fråga på grund av sin omsorgsplikt och principen om god förvaltning skyldig att undvika att en tjänsteman blir utsatt för yttranden som kan skada hans anseende i yrket (domstolens dom av den 11 juli 1974, Guillot mot kommissionen, 53/72, Rec. s. 791, punkt 5). Av detta följer att administrationen i princip dels skall undvika att

förse pressen med uppgifter om ett disciplinförfarande som kan förorsaka den tjänsteman som är föremål för ett sådant förfarande skada, dels vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att inom institutionen förhindra varje form av uppgiftsspridning som kan vara kränkande för honom.

36 I det aktuella målet skall det erinras om att omständigheten att pressen har underrättats om besluten att inleda ett disciplinförfarande mot Connolly och avstänga honom från hans tjänst inte förorsakat honom någon skada, med beaktande av att orsaken till att det inletts ett förfarande är hans handlande; nämligen att, utan att först ha inhämtat godkännande från administrationen i enlighet med artikel 17 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, publicera boken *The rotten heart of Europe. The dirty war for Europe's money*. Det råder inga tvivel om att detta handlande utgör ett allmänt känt faktum och att omständigheten att pressen underrättats om det således inte kan innebära en skada för sökanden. Uttalandena av ordföranden, den ledamot av kommissionen som är ansvarig för personalfrågor och kommissionens talesman utgör institutionens reaktion på en tjänstemans handlande, vilket även det är känt. Av detta följer att de upplysningar och kommentarer som förekommer inom citationstecken i presskommunikéer och tidningsartiklar och som har tillskrivits ordföranden, den ledamot av kommissionen som är ansvarig för personalfrågor och kommissionens talesman, inte kan anses vara kränkande, då de rör en uppenbar och känd åsiktsbrytning mellan sökanden och kommissionen, vilken bland annat rör unionens monetära politik. I den mån som dessa uttalanden inte hänför sig till Connollys person, hans moral och hans yrkeskvalifikationer kan de således inte skada hans anseende utanför kommissionen.

37 Att man hypotetiskt kunde tänka sig att det i det aktuella fallet kan komma att tillämpas den allvarligaste disciplinära påföljden, det vill säga att anställningen upphör, framstår inte som en omständighet som kan kompromettera tjänstemannens heder och värdighet i yrket, eftersom den nämnda hypotesen helt enkelt är en eventuell konsekvens om det konstateras att tjänstemannen skall klandras enligt de tillämpliga bestämmelserna.

38 Dessa uttalanden kan inte heller medföra att disciplinförfarandet, i vilket administrationen är den part som tar initiativet, inte anses ha gått korrekt till. Dels känner disciplinnämnden nämligen till administrationens inställning genom betydligt mer utförliga handlingar än dessa uttalanden i pressen, dels ankommer det på administrationen själv att, efter ett kontradiktoriskt förfarande, under vilket den berörde tjänstemannen i vilket fall som helst kan göra sina synpunkter gällande, konstatera om Connolly åsidosatt sina förpliktelser och följaktligen skall ådömas en disciplinpåföljd.

39 Vad gäller de övriga uttalanden som sökanden har hänvisat till, framgår det av de i målet ingivna handlingarna att flera kommentarer, som rör Connollys person, kvalifikationer i yrket och hälsa, har förekommit i pressen och tillskrivits bland andra anonyma tjänstemän. Även om förstainstansrätten inte, på grundval av den aktuella summariska utredningen, kan finna kommissionen ansvarig för denna attityd, åligger det inte desto mindre förstainstansrätten att erinra om att en underlåtenhet att vidta åtgärder för att hindra att sådana uttalanden sker, eller omständigheten att endast otillräckliga åtgärder vidtas, utgör ett åsidosättande av omsorgsplikten och principen om god förvaltning, enligt vilka institutionen är skyldig att undvika att en tjänsteman blir föremål för uttalanden som kan skada hans heder och hans anseende i yrket.

40 Då det till viss del befunnits föreligga omständigheter på vilka den aktuella ansökan om interimistiska åtgärder framstår som berättigad, skall det undersökas om det andra villkoret för beviljande av interimistiska åtgärder, nämligen risken för en allvarlig och irreparabel skada, är uppfyllt.

41 Det framgår av fast rättspraxis att frågan om en interimistisk åtgärd är brådskande skall bedömas mot bakgrund av om det är nödvändigt att fatta ett interimistiskt beslut för att undvika att den part som ingivit ansökan förorsakas en allvarlig och irreparabel skada. Det ankommer på denna part att bevisa att han inte kan invänta ett avgörande i huvudmålet utan att lida en skada som får allvarliga följder som inte

kan avhjälpas (se senast det ovan nämnda beslutet i målet Eridania m. fl. mot rådet, punkt 33).

42 Sökanden har i det aktuella fallet bland annat gjort gällande att hans heder och anseende i yrket har skadats till följd av ett antal uttalanden i pressen. Det är nödvändigt att i detta avseende anmärka att om det skulle visa sig att den påstådda skadan är för handen, är den, såsom sökanden har hävdat, inte bara allvarlig, utan också omöjlig att avhjälpa. En sådan skada är till sin natur så beskaffad att den inte kan ställas till rätta, eftersom det är svårt att få till stånd att den berörde kommer i samma ställning som han hade innan de påstått kränkande uppgifterna om honom spreds. Det enda återupprättande sökanden kan få är ett skadestånd.

43 Det framgår emellertid av de handlingar som sökanden gett in och parternas uttalanden vid sammanträdet att flera uppgifter och kommentarer från i princip anonyma tjänstemän har publicerats i pressen och att dessa uppgifter och kommentarer rör Connollys person, hälsa och yrkeskvalifikationer. Det framgår också av akten att kommissionen ännu inte har vidtagit någon lämplig åtgärd för att förhindra att det sprids uppgifter som kan förorsaka sökanden en allvarlig och irreparabel skada.

44 Eftersom det under dessa förhållanden inte kan förnekas att det finns en risk för nya uttalanden som kan förorsaka Connollys heder och anseende i yrket en irreparabel skada, skall kommissionen uppmanas att vidta nödvändiga åtgärder för att se till att det inte sprids några uppgifter om den berördes karriär, person, åsikter eller hälsa vilka direkt eller indirekt kan komma att skada hans heder och anseende i yrket.

45 Sökandens yrkande att förstainstansrätten skall förplikta kommissionen att utge ett vite om 100 000 BFR för varje uppgift som — med åsidosättande bland annat av kommissionens omsorgsplikt mot sina tjänstemän — sprids om honom, kan inte bifallas. Utan att det är nödvändigt att pröva frågan om förstainstansrättens behörighet att ådöma en institution ett vitesföreläggande, är det tillräckligt att konstatera att det inte har förekommit något i målet som tyder på att kommissionen inte kommer att uppfylla sina skyldigheter gentemot sökanden i enlighet med detta beslut. Yrkandet om vitesföreläggande för att utöva tryck på den berörda institutionen att uppfylla sina skyldigheter saknar således helt grund och skall ogillas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS ORDFÖRANDE

följande beslut:

1) Kommissionen uppmanas att vidta nödvändiga åtgärder för att kommissionen eller dess personal inte i sina kontakter med pressen eller på annat sätt sprider några uppgifter om Connollys anställning, person, åsikter eller hälsa som direkt eller indirekt kan komma att skada hans anseende personligen och i yrket.

2) Ansökan om interimistiska åtgärder ogillas i övriga delar.

3) Beslut om rättegångskostnader meddelas senare.

Luxemburg den 12 december 1995

H. Jung

Justitiesekreterare

A. Saggio

Ordförande